

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **E. B.,** zast. JUDr. Danielem Honzíkem, advokátem se sídlem Londýnská 674/55, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství,** se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Metrostav Vackov, a. s.,** se sídlem Koželužská 2450/4, Praha 8, zast. Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, **II) Hlavní město Praha,** se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, zast. Mgr. Jakubem Kotrbou, advokátem se sídlem Těšnov 1059/1, Praha 1, **III) Městská část Praha 10,** se sídlem Vršovická 68/1429, Praha 10, **IV) Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost,** se sídlem Sokolovská 217/42, Praha 9, **V) Pražské služby, a. s.,** se sídlem Pod Šancemi 444/1, Praha 9, zast. Mgr. Markem Řandou, LL. M., advokátem se sídlem Truhlářská 1104/13, Praha 1, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 5. 2014, čj. 4006/2014-MZE-12142, sp. zn. 19PV4025/2014-12142, a ze dne 9. 5. 2014, čj. 84216/2013-MZE-12142, sp. zn. 19PV4023/2014-12142, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného, osoby zúčastněné na řízení II) a osoby zúčastněné na řízení V) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2017, čj. 3 A 75/2014 – 292,

takto:

I. Kasační stížnosti **se zamítají**.

II. Žalovaný, osoba zúčastněná na řízení II) a osoba zúčastněná na řízení V) **jsou povinni** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení každý ve výši 1 371 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejího zástupce JUDr. Daniela Honzíka, advokáta.

III. Osoby zúčastněné na řízení I), III) a IV) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Osobě zúčastněné na řízení V) **se vrací** soudní poplatky zaplacené v kasačním řízení ve výši 6000 Kč, které budou vyplaceny z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího zástupce Mgr. Marka Řandy, LL. M., advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Výroky I. rozhodnutí Pozemkového úřadu Praha ze dne 27. 12. 2012, čj. PÚ 1112/12 (dále jen „PÚ 1112/12“), a ze dne 13. 12. 2012, čj. PÚ 721/12 (dále jen „PÚ 721/12“), bylo žalobkyni přiznáno vlastnictví k pozemkům v katastrálním území Praha Žižkov a Strašnice podle § 9 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“); výroky II. pozemkový úřad neuznal nárok žalobkyně k jiným, v rozhodnutí specifikovaným, pozemkům v témže katastrálním území. Tato rozhodnutí byla napadena žalobami u Obvodního soudu pro Prahu 3 a Obvodního soudu pro Prahu 10 podle části V. zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“).

[2] Ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu byly oba výroky rozhodnutí PÚ 1112/12 zrušeny rozhodnutími Státního pozemkového úřadu ze dne 11. 12. 2013, čj. SPÚ 526943/2013, a ze dne 6. 1. 2014, čj. SPÚ 550678/2013. Státní pozemkový úřad dále rozhodnutím ze dne 10. 12. 2013, čj. SPÚ 526885/2013, zrušil ve zkráceném přezkumném řízení i rozhodnutí PÚ 721/12. Žalobkyně v odvolání proti těmto rozhodnutím namítala, že přezkumná řízení neproběhla v souladu s § 94 odst. 1 a odst. 2 a § 95 odst. 2 správního řádu. Podle žalobkyně marně uplynula dvouměsíční subjektivní lhůta podle § 96 odst. 1 správního řádu; z důvodu složitosti navíc nebylo vůbec možné zkrácená přezkumná řízení vést.

[3] Rozhodnutími ze dne 22. 5. 2014, čj. 4006/2014-MZE-12142, sp. zn. 19PV4025/2014-12142, a ze dne 9. 5. 2014, čj. 84216/2013-MZE-12142, sp. zn. 19PV4023/2014-12142, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutím Státního pozemkového úřadu vydaných ve zkráceném přezkumném řízení. Podle žalovaného byly splněny všechny zákonné podmínky pro vedení zkráceného přezkumného řízení. Žalovaný dospěl k závěru, že subjektivní lhůta v § 96 odst. 1 správního řádu se v případě zkráceného přezkumného řízení neaplikuje s tím, že se uplatní pouze lhůta 15 měsíců podle § 97 odst. 2 správního řádu.

[4] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobami podle § 65 s. ř. s. k městskému soudu, v nichž namítala, že nebyly splněny podmínky pro zkrácené přezkumné řízení z důvodu složitosti věci a že neměla možnost se bránit. Zkrácené přezkumné řízení nelze dle žalobkyně vést po uplynutí dvou měsíců, kdy se příslušný správní orgán dozvěděl o důvodu zahájení přezkumného řízení. Státní pozemkový úřad však o těchto důvodech věděl již od počátku původního správního řízení, a nejpozději se o nich dozvěděl dne 24. 4. 2013, kdy se vyjádřil k žalobám v řízení sp. zn. 16 C 62/2013 vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 3 (týkající se žaloby proti rozhodnutí PÚ 1112/12); dvouměsíční lhůta dle žalobkyně marně uplynula. O důvodech zahájení zkráceného přezkumného řízení se Státní pozemkový úřad mohl dozvědět také doručením žalob osob zúčastněných na řízení I) a II) v uvedeném civilním řízení.

II. Dosavadní průběh řízení před soudy

[5] Městský soud prvním rozsudkem ze dne 26. 11. 2014, čj. 3 A 75/2014-130, žaloby žalobkyně zamítl s odůvodněním, že subjektivní lhůta k zahájení přezkumného řízení podle § 96 odst. 1 správního řádu se ve zkráceném přezkumném řízení neaplikuje. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem NSS ze dne 22. 7. 2015, čj. 10 As 4/2015-135, podle kterého je rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení možné vydat nejpozději v subjektivní dvouměsíční lhůtě a objektivní roční lhůtě podle § 96 odst. 1 správního řádu.

NSS zavázal městský soud k tomu, aby znovu řádně posoudil, zda subjektivní lhůta pro vydání rozhodnutí Státního pozemkového úřadu ze dne 11. 12. 2013, ze dne 6. 1. 2014 a ze dne 10. 12. 2013 byla v projednávané věci dodržena či nikoliv.

[6] Ve druhém rozsudku ze dne 27. 10. 2015, čj. 3 A 75/2014-182, městský soud konstatoval, že důvodem pro zahájení zkrácených přezkumných řízení byl především odlišný právní názor Státního pozemkového úřadu na danou problematiku. Z tohoto důvodu začala subjektivní lhůta běžet dnem právní moci rozhodnutí PÚ 1112/12. Městský soud uvedl, že rozhodnutí PÚ 1112/12 bylo doručeno i Pozemkovému fondu ČR, kterého považoval za právního předchůdce žalovaného a současně orgán příslušný k provedení přezkumného řízení. Městský soud měl za to, že v případě změny právního názoru pouze takto určené datum respektuje princip právní jistoty. Rozhodnutí PÚ 1112/12 nabylo právní moci dne 10. 1. 2013, subjektivní lhůta pro zahájení zkráceného přezkumného řízení proto uplynula dne 10. 3. 2013, tj. přede dnem vydání rozhodnutí Státního pozemkového úřadu ze dne 11. 12. 2013, čj. SPÚ 526943/2013, a ze dne 6. 1. 2014, čj. SPÚ 550678/2013. Soud uvedl, že i pokud by se příslušný správní orgán o důvodech pro zahájení přezkumného řízení dozvěděl až dne 24. 4. 2013, jak namítala žalobkyně, subjektivní lhůta by marně uplynula. S ohledem na tyto skutečnosti městský soud shledal podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a napadená rozhodnutí žalovaného zrušil bez nařízení jednání. Rozsudek soudu napadli žalovaný a osoby zúčastněné na řízení II), IV) a V) kasačními stížnostmi.

[7] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 4. 2016, čj. 10 As 271/2015-167 (dále jen „předchozí rozsudek“), zrušil druhý rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. NSS uvedl, že počátek běhu subjektivní lhůty pro zahájení zkráceného přezkumného řízení je třeba odvíjet od okamžiku doručení rozhodnutí PÚ 721/12 a PÚ 1112/12 správnímu orgánu příslušnému k vedení přezkumného řízení anebo jeho právnímu předchůdci. Na rozdíl od městského soudu nepovažoval NSS za podstatné pro určení počátku běhu subjektivní lhůty okamžik nabytí právní moci rozhodnutí. Úvahu městského soudu ohledně doručování Pozemkovému fondu považoval NSS za nepřezkoumatelnou. NSS k tomu uvedl, že k provedení přezkumného řízení rozhodnutí PÚ 721/12 a PÚ 1112/12 byl do 31. 12. 2012 příslušný Ústřední pozemkový úřad a že s účinností od 1. 1. 2013 byl podle § 22 odst. 6 zákona o SPÚ jeho právním nástupcem v řízení podle zákona o půdě Státní pozemkový úřad. NSS dále poznamenal, že úvaha městského soudu se vztahovala pouze k rozhodnutí PÚ 1112/12, i přesto, že předmětem posouzení mělo být také rozhodnutí PÚ 721/12; NSS považoval napadený rozsudek v této části za nepřezkoumatelný. Za nepřezkoumatelný považoval NSS také závěr městského soudu, podle kterého by subjektivní lhůta k vydání rozhodnutí marně uplynula i tehdy, pokud by její počátek zakládalo vyjádření žalovaného ze dne 24. 4. 2013 k žalobám vedeným u obvodních soudů pro Prahu 3 a pro Prahu 10. Tento závěr neměl dle NSS oporu ve správním ani soudním spisu. NSS uvedl, že případný počátek běhu subjektivní lhůty by se v takovém případě nemohl odvíjet ode dne, kdy se k žalobám vyjádřil žalovaný, ale správní orgán příslušný k vydání rozhodnutí v přezkumném řízení. V této souvislosti poukázal na skutečnost, že rozhodnutí vydal Státní pozemkový úřad, zavázal městský soud k nařízení jednání a v případě nutnosti k přihlédnutí k důkazním návrhům a zvážení nezbytné potřeby jejich provedení.

[8] Městský soud v pořadí třetím rozsudkem ze dne 29. 9. 2017, čj. 3 A 75/2014-292, označeným v záhlaví zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Městský soud předně uvedl, že k vedení přezkumného řízení ve věci PÚ 1112/12 a PÚ 721/12 byl příslušný do 31. 12. 2012 Ústřední pozemkový úřad a od 1. 1. 2013 Státní pozemkový úřad. Městský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí PÚ 721/12 bylo doručeno Pozemkovému fondu ČR dne 27. 12. 2012 s tím, že s účinností od 1. 1. 2013 převzal jeho kompetence Státní pozemkový úřad (§ 22 odst. 1 zákona o SPU), a k datu 1. 1. 2013 tudíž převzal i věc PÚ 721/12 paní Bednářové. Tímto okamžikem začala dle soudu běžet Státnímu pozemkovému úřadu subjektivní lhůta k vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení. Rozhodnutí PÚ 1112/12 bylo doručeno dne 4. 1. 2013 již přímo Státnímu pozemkovému úřadu (tj. orgánu příslušnému k provedení přezkumného řízení), lhůta k provedení zkráceného přezkumného řízení začala tedy běžet tímto dnem. Subjektivní lhůty k zahájení přezkumných řízení tedy dle soudu uplynuly dne 1. 3. 2013 a 4. 3. 2013. Městský soud proto dovodil, že rozhodnutí Státního pozemkového úřadu ze dne 11. 12. 2013 a 6. 1. 2014 (ve vztahu k rozhodnutí PÚ 1112/12) a ze dne 10. 12. 2013 (ve vztahu k rozhodnutí PÚ 721/12) byla vydána po uplynutí dvouměsíčních subjektivních lhůt. Městský soud nad rámec tohoto posouzení uvedl, že zahájením řízení u Obvodního soudu pro Prahu 3 a doručením žaloby dne 6. 3. 2013 se Státní pozemkový úřad nejpozději fakticky, a nikoliv formálně, dozvěděl o nesrovnalosti majetkových nároků žalobkyně v rozhodnutí PÚ 1112/12. Od tohoto okamžiku se proto musel dozvědět i o nesrovnalostech v rozhodnutí PÚ 721/12. Městský soud k tomu uvedl, že pokud by Státní pozemkový úřad zahájil zkrácená přezkumná řízení ve lhůtě dvou měsíců ode dne 6. 3. 2013, kdy žalobu skutečně obdržel, dvouměsíční subjektivní lhůta by uběhla dne 6. 5. 2013. Ani v těchto případech by však subjektivní lhůty pro vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení nedodržel.

III. Shrnutí argumentů kasačních stížností žalovaného a osob zúčastněných na řízení II) a V)

[9] Žalovaný a osoby zúčastněné na řízení II) a V) (společně dále jen jako „stěžovatelé“) včasnými kasačními stížnostmi napadají v záhlaví označený rozsudek městského soudu, kterým byla zrušena rozhodnutí žalovaného a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný je přesvědčen, že městský soud nerespektoval (předestřený) závazný právní názor NSS, a to zejména v určení správního orgánu příslušného k provedení přezkumného řízení a následně i v určení počátku běhu subjektivní dvouměsíční lhůty k provedení nezkumného řízení. V této souvislosti odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 136/2005, a namítá, že kasační stížnost je přípustná, neboť jejím předmětem jsou otázky, k nimž se NSS dosud nevyjádřil. Nesouhlasí s městským soudem, že subjektivní dvouměsíční lhůta uplynula dne 1. 3. 2013 (ve vztahu k rozhodnutí PÚ 721/12) a dne 4. 3. 2013 (ve vztahu k rozhodnutí PÚ 1112/12). Žalovaný nesouhlasí ani s alternativním názorem soudu, že lhůty mohly uplynout nejpozději dne 6. 5. 2013, tedy po dvou měsících od nahlížení zaměstnankyně Státního pozemkového úřadu do soudního spisu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 3, který se týká rozhodnutí PÚ 1112/12. Dále se podrobně vyjadřuje k určení správního orgánu příslušnému k provedení přezkumného řízení, počátku běhu subjektivní dvouměsíční lhůty k provedení přezkumného řízení a k postavení Pozemkového fondu ČR.

[11] Městský soud dle žalovaného nesprávně vyložil přechodná ustanovení zákona č. 503/ 2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu (dále jen „zákon o SPÚ“) ohledně postavení Pozemkového fondu ČR. Výklad městského soudu odporuje smyslu a účelu restitučního práva, zákonu o SPÚ, zákonu o Pozemkovém fondu a zákonu o půdě. Soud

nerespektoval trojjedinost Státního pozemkového úřadu, který je od 1. 1. 2013 pozemkovým úřadem prvního stupně, odvolacím pozemkovým úřadem a také státním pozemkovým fondem (který vystupuje za stát v pozici vlastníka zemědělské půdy). Soud nezohlednil postavení ústředí Státního pozemkového úřadu jako nadřízeného správního orgánu, tj. orgánu příslušnému k provedení přezkumného řízení. V této souvislosti žalovaný odkazuje na rozsudek NSS ze dne 5. 5. 2015, čj. Nad 288/2014-58, podle kterého jsou krajské pozemkové úřady samostatnými správními orgány v kompetenčním smyslu. Dále namítá, že příslušnost Státního pozemkového úřadu k přezkumnému řízení je třeba odvozovat od § 22 odst. 8, věty třetí, zákona o SPÚ, a nikoliv od § 22 odst. 6.

[12] Žalovaný odkazuje na předchozí rozsudek NSS a tam uvedený § 22 písm. e) zákona o půdě, podle kterého byl nadřízeným správním orgánem pozemkových úřadů do 31. 12. 2012 Ústřední pozemkový úřad. Tento správní orgán byl příslušný k vedení přezkumného řízení ve věci rozhodnutí PÚ 1112/12 a PÚ 721/12. Pozemkový fond byl naopak právnickou osobou, která spravovala nemovitosti ve vlastnictví státu a vlastníků neznámých, sloužící k zemědělské výrobě a z této pozice vystupoval i ve správním řízení PÚ 1112/12 a PÚ 721/12 vedeném Pozemkovým úřadem Praha. Pozemkový fond tudíž nevystupoval jako správní orgán s vrchnostenským postavením, ale jako účastník řízení (§ 9 odst. 8 zákona o půdě). Rozhodnutí PÚ 1112/12 a PÚ 721/12 byla doručována Pozemkovému fondu jako účastníku řízení, a nemůže tedy obstát závěr městského soudu, že dnem vzniku Státního pozemkového úřadu dne 1. 1. 1013 (v případě rozhodnutí PÚ 721/12), popř. dnem 4. 1. 2013 a doručením rozhodnutí PÚ 1112/12 Státnímu pozemkovému úřadu, automaticky začala běžet subjektivní lhůta pro provedení přezkumného řízení ústředím Státního pozemkového úřadu.

[13] Rozhodným dnem pro určení počátku běhu subjektivní lhůty je podle žalovaného den, kdy se orgán příslušný k provedení přezkumu o těchto rozhodnutích dozvěděl, příp. mohl dozvědět – tímto orgánem byl do 31. 12. 2012 Ústřední pozemkový úřad a od 1. 1. 2013 ústředí Státního pozemkového úřadu. Žalovaný zdůrazňuje, že Ústřednímu pozemkovému úřadu nebyla rozhodnutí PÚ 1112/12 a PÚ 721/12 nikdy doručena, Ústřední pozemkový úřad neznal jejich obsah, a tudíž není možné určit počátek běhu subjektivní lhůty ve vztahu k jeho právnímu nástupci v linii vedení správního řízení, tj. ve vztahu k ústředí Státního pozemkového úřadu. Žádný ze soudem provedených důkazů dle žalovaného neprokazuje, že by se ústředí Státního pozemkového úřadu seznámilo, či alespoň mohlo seznámit, s rozhodnutími PÚ 1112/12 a PÚ 721/12 přede dnem, který by znamenal zmeškání lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 96 odst. 1 správního řádu. Dle žalovaného nepostačuje, aby se o těchto rozhodnutích dozvěděl kterýkoliv z útvarů Státního pozemkového úřadu.

[14] Žalovaný dále namítá jiné vady řízení, neboť městský soud vycházel z důkazů, které žalobkyně neuvedla v žalobě, a které nebyly ani předmětem dokazování při jednání. Městský soud dospěl nesprávně k závěru, že subjektivní lhůta mohla začít plynout nejpozději dne 7. 3. 2013, kdy pracovnice Státního pozemkového úřadu, pověřená jednat za ČR (Státní pozemkový úřad), nahlédla do soudního spisu ve věci sp. zn. 16C 62/2013 vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 3. Žalobce však tento důkaz k prokázání svých tvrzení nenavrhl; městský soud proto postupoval v rozporu s § 75 odst. 2 a § 77 s. ř. s.

[15] Žalovaný připomíná, že zkrácené přezkumné řízení vedlo ústředí Státního pozemkového úřadu, odbor řízení restitucí, jakožto správní orgán věcně, místně a funkčně

nadřízený Krajskému pozemkovému úřadu pro hl. m. Prahu (tj. správního orgánu prvního stupně a nástupce Pozemkového úřadu Praha), který vydal přezkoumávaná rozhodnutí PÚ 721/12 a PÚ 1112/12. Tato rozhodnutí byla napadena žalobami podle části páté o. s. ř. a správní orgán prvního stupně postoupil správní spisy příslušnému obvodnímu soudu. Správní orgány tudíž neměly k dispozici spisový materiál, ani stejnopisy přezkoumávaných rozhodnutí. Státní pozemkový úřad se nemohl věcně vyjádřit k žalobě, protože nebyl účastníkem tohoto soudního řízení a nebyl ani oprávněn bez dalšího nahlédnout do soudního spisu. Podle § 250c odst. 2 o. s. ř. [s]*tejnopis žaloby soud doručí též správnímu orgánu, který o sporu nebo o jiné právní věci rozhodl, a umožní mu, aby se k žalobě písemně vyjádřil.* Z uvedeného vyplývá, že pokud se Státní pozemkový úřad vyjádřil k podané žalobě, je třeba toto vyjádření posuzovat jako vyjádření účastníka řízení (§ 9 odst. 8 zákona o půdě). To vyplývá i z pověření ústředního ředitele ze dne 18. 2. 2013, aby pracovnice Státního pozemkového úřadu nahlížela za ČR ve správních a civilních řízeních do spisů, činila vyjádření apod.; jedná se o pověření k jednání za účastníka řízení, nikoliv za správní orgán příslušný k provedení přezkumného řízení.

[16] Žalovaný je přesvědčen, že počátek subjektivní lhůty je třeba odvozovat od nahlédnutí pracovníků ústředí Státního pozemkového fondu do soudního spisu sp. zn. 28 C 43/2012 vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 10, kteří k tomu měli povolení příslušného správního orgánu, tj. ústředí Státního pozemkového úřadu, ze dne 21. 10. 2013. Městský soud chybně odvodil okamžik počátku běhu subjektivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení od okamžiku nahlédnutí účastníka řízení do soudního spisu dne 6. 3. 2013.

[17] Nesprávný je i závěr městského soudu, že správní orgán prvního stupně úmyslně či z nedbalosti nezaslal jím vydaná rozhodnutí PÚ 1112/12 a PÚ 721/12 svému nadřízenému správnímu orgánu. K tomu žalovaný uvádí, že zákon o půdě ani správní řád nestanoví správnímu orgánu takovou povinnost. Ani skutečnost, že dne 17. 8. 2012 Ministerstvo financí upozornilo Pozemkový úřad Praha na nesrovnalosti týkající se žádosti žalobkyně (tj. cca čtyři měsíce před vydáním přezkoumávaných rozhodnutí) neprokazuje, že Ústřednímu pozemkovému úřadu (příp. jeho nástupci ústředí Státního pozemkového úřadu) začala běžet subjektivní lhůta.

[18] Osoby zúčastněné na řízení II) a V) ve svých kasačních stížnostech uplatňují obdobné námitky jako žalovaný. Osoba zúčastněná na řízení V) napadá zejména způsob doručování rozhodnutí PÚ 721/12 správnímu orgánu oprávněnému zahájit zkrácené přezkumné řízení. Rozhodnutí PÚ 721/12 nebylo podle osoby zúčastněné na řízení doručeno Ústřednímu pozemkovému úřadu (přede dnem 31. 12. 2012), ani ústředí Státního pozemkového úřadu (po dni 1. 1. 2013). Doručení rozhodnutí PÚ 721/12 Pozemkovému fondu dne 27. 12. 2012, jakožto osobě, která nebyla správním orgánem, natož orgánem příslušným zahájit zkrácené přezkumné řízení, nepovažuje za významné z hlediska počátku běhu subjektivních lhůt pro zahájení zkráceného přezkumného řízení. Dvouměsíční subjektivní lhůta pro zahájení přezkumného řízení proto nemohla začít běžet již dne 1. 1. 2013, jak v napadeném rozsudku nesprávně dovodil městský soud. Je přesvědčena, že subjektivní lhůta začala běžet ústředí Státního pozemkového úřadu až dne 21. 10. 2013. Rozhodnutí žalovaného ve zkráceném přezkumném řízení zrušující rozhodnutí PÚ 721/12 bylo tedy vydáno v zákonných lhůtách. Osoba zúčastněná na řízení V) spojila se svou kasační stížností současně i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[19] Stěžovatelé shodně navrhují, aby NSS napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalobkyně a osob zúčastněných na řízení I) a IV)

[20] Žalobkyně uvedla, že kasační stížnosti považuje za nepřípustné, neboť městský soud se řídil závazným právním názorem NSS. K příslušnosti orgánu k provedení přezkumného řízení poukazuje na závěry NSS ohledně postavení Ústředního pozemkového úřadu, s tím, že od 1. 1. 2013 se jeho právním nástupcem stal Státní pozemkový úřad. NSS v předchozím rozsudku zavázal městský soud k tomu, aby posoudil postavení Pozemkového fondu a případně provedl i dokazování ohledně určení orgánu, který vystupoval v řízeních vedených podle části V. o. s. ř. NSS se argumenty stěžovatelů již dříve zabýval a městský soud z jeho závěrů v odůvodnění napadeného rozsudku vycházel. Žalobkyně uvádí, že do dispozice nadřízeného správního orgánu se věc žalobkyně dostala tak, že se Státní pozemkový úřad stal právním nástupcem Pozemkového fondu. Dnem 1. 1. 2013 se tedy Státní pozemkový úřad mohl dozvědět i o důvodech pro provedení zkráceného přezkumného řízení. Žalobkyně dále namítá, že právním nástupcem Pozemkového fondu není Krajský pozemkový úřad pro hl. m. Prahu.

[21] Městský soud postupoval dle žalobkyně správně, pokud posoudil, kdy nejdříve a kdy nejpozději se Státní pozemkový úřad mohl dozvědět o nesrovnalostech, které byly důvodem k provedení přezkumného řízení. K dokazování příslušnými částmi spisu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 3 (ve vztahu k rozhodnutí PÚ 1112/12), žalobkyně uvádí, že Státnímu pozemkovému úřadu byla dne 6. 3. 2013 doručena žaloba k vyjádření a následující den pracovnice tohoto úřadu nahlížela do spisu. Dne 24. 4. 2013 se Státní pozemkový úřad vyjádřil k žalobě. V tomto vyjádření jsou přitom uvedeny stejné důvody, které vedly k provedení zkráceného přezkumného řízení ve věci PÚ 721/12 a PÚ 1112/12. Pokud Státní pozemkový úřad nabyl vědomost o důvodech pro vedení přezkumného řízení ohledně jednoho rozhodnutí, lze tuto vědomost vztáhnout i na druhé.

[22] Žalobkyně dále uvedla, že rozhodnutí PÚ 1112/12 se dostalo do dispozice Státního pozemkového úřadu dne 4. 1. 2013, čímž tento orgán nabyl vědomost o důvodech pro vedení přezkumného řízení. Ohledně rozhodnutí PÚ 721/12 a vedení civilního řízení u Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 21C 57/2013, se Státní pozemkový úřad k žalobě vyjádřil dne 9. 7. 2013; žaloby se přitom opíraly o identické skutečnosti. Pro počátek běhu dvouměsíční subjektivní lhůty je tedy rozhodné, kdy se příslušný orgán o důvodech dozvěděl, a nikoliv, kdy dospěl k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí je vadné (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, čj. 7 Afs 14/2011-115) a zdůrazňuje nutnost restriktivního výkladu § 96 odst. 1 správního řádu.

[23] Dle žalobkyně není podstatné, že Státní pozemkový úřad vystupuje v rámci různých řízení v různých pozicích, tj. jako účastník řízení anebo jako správní orgán. Namítá, že se stále jedná o tentýž subjekt a že správním orgánem zůstává i v řízení soudním, ve kterém má postavení účastníka řízení. Námitka stěžovatelů, že městský soud provedl dokazování nad rámec žalobních bodů, není důvodná, neboť NSS k takovému postupu městský soud zavázal v předchozím rozsudku. Pokud NSS bude považovat kasační stížnosti za přípustné, měl by je jako nedůvodné zamítnout.

[24] Osoba zúčastněná na řízení I) k obsahu kasačních stížností uvedla, že souhlasí s argumenty stěžovatelů v tom, že napadený rozsudek by měl být zrušen a věc opět vrácena

městskému soudu k dalšímu řízení. Je přesvědčena, že městský soud se nedostatečně vypořádal s otázkou, který orgán byl oprávněn k provedení přezkumného řízení, v důsledku čehož nelze považovat za správné jeho následné závěry ohledně počátku běhu subjektivní lhůty k zahájení zkráceného přezkumného řízení. Soud se nezabýval ani obsahem civilních soudních spisů, ani tím, zda z nich mohl příslušný správní orgán zjistit informace, na základě kterých mohl zahájit zkrácené přezkumné řízení. Městský soud v této souvislosti nezkoumal, zda v daném řízení vystupoval příslušný správní orgán sám, nebo zda byl právně zastoupen advokátem. Pokud by tomu tak bylo, nelze úkony advokáta automaticky přičítat i zastoupenému správnímu orgánu pro účely zkoumání počátku běhu lhůty k zahájení zkráceného přezkumného řízení. Soud v rozporu s § 75 odst. 2 s. ř. s. překročil meze žalobních bodů. Nad rámec v žalobě uplatněné argumentace dovozoval počátek běhu subjektivní lhůty z jiných skutečností, než jakými argumentovala žalobkyně. Městský soud navíc v odůvodnění napadeného rozsudku přihlížel i k listinám, které v průběhu řízení nebyly provedeny jako důkazy - např. k listině údajně osvědčující, že dne 7. 3. 2014 nahlížela do spisu Obvodního soudu pro Prahu 3 pověřená zaměstnankyně Státního pozemkového úřadu.

[25] Osoba zúčastněná na řízení IV) se ve svém podání ztotožňuje s argumenty stěžovatelů v kasačních stížnostech ohledně nesprávného určení správního orgánu příslušnému k provedení přezkumného řízení a provedení dokazování nad rámec žalobních bodů.

V. Posouzení přípustnosti a důvodnosti kasačních stížností

[26] V kasačních stížnostech jsou shodně namítány důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Na základě § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je NSS při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

[27] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností podaných kasačních stížností ve smyslu § 103 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle kterého je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, [j]*ímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.* Účelem citovaného ustanovení je především zamezit opakovanému projednávaní námitek, ke kterým se již NSS závazně vyjádřil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 10. 6. 2008, čj. 2 Afs 26/2008-119).

[28] V prvním řízení o kasační stížnosti vedeném pod sp. zn. 10 As 4/2015 vystupovala žalobkyně jako stěžovatelka a předmětem uvedeného kasačního řízení bylo posouzení otázky, zda se i v případě zkráceného přezkumného řízení aplikuje dvouměsíční subjektivní lhůta k vydání rozhodnutí. Ve druhém kasačním řízení, tj. ve věci sp. zn. 10 As 271/2015, byli stěžovateli žalovaný a osoby zúčastněné na řízení II), IV) a V) a okruh uplatněných kasačních námitek se týkal posouzení okamžiku počátku běhu subjektivní lhůty. NSS dospěl k závěru, že městský soud neurčil přezkoumatelným způsobem orgán

příslušný k provedení zkráceného přezkumného řízení týkající se rozhodnutí PÚ 1112/12 a PÚ 721/12. Počátkem běhu subjektivní dvouměsíční lhůty je okamžik doručení rozhodnutí orgánu příslušnému k provedení přezkumného řízení, anebo jeho právnímu předchůdci. Odkazem na § 22 písm. e) zákona o půdě a § 22 odst. 6 zákona o SPÚ dospěl NSS k závěru, že orgánem příslušným k zahájení přezkumného řízení byl s účinností do 31. 12. 2012 Ústřední pozemkový úřad a s účinností od 1. 1. 2013 Státní pozemkový úřad. Městský soud byl zavázán k posouzení postavení Pozemkového fondu ČR a provedení dokazování, pokud to bude nezbytné pro určení počátku běhu subjektivní lhůty. V takovém případě, měl soud vycházet z okamžiku, kdy se správní orgán příslušný k zahájení přezkumného řízení (tj. Státní pozemkový úřad) vyjádřil k žalobám vedeným u obvodních soudů pro Prahu 3 a Prahu 10.

[29] Vzhledem k uplatněným kasačním námitkám v nyní projednávané věci, tj. sp. zn. 10 As 319/2017, i celkové povaze sporu, je stěžejní otázkou opět určení počátku běhu subjektivní lhůty k provedení zkráceného přezkumného řízení.

[30] Námitky stěžovatelů se vztahují k nesprávnému určení správního orgánu příslušnému k provedení přezkumného řízení. V této souvislosti stěžovatelé zejména namítají, že rozhodnutí nebyla doručena příslušnému orgánu, neboť tímto orgánem nebyl Státní pozemkový úřad, nýbrž ústředí Státního pozemkového úřadu (jako nástupce Ústředního pozemkového úřadu).

[31] Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, podle § 22 písm. e) zákona o pozemkových úpravách byl správním orgánem příslušným k vedení přezkumného řízení do 31. 12. 2012 Ústřední pozemkový úřad, a že dne 1. 1. 2013 nabyl účinnosti zákon o SPÚ s tím, že podle § 22 odst. 6 tohoto zákona je právním nástupcem Ústředního pozemkového úřadu v řízeních dle zákona o půdě Státní pozemkový úřad.

[32] Městský soud ověřil, že rozhodnutí PÚ 1112/12 bylo doručeno Státnímu pozemkovému úřadu dne 4. 1. 2013 a uvedl, že Státní pozemkový úřad byl v té době orgánem příslušným k provedení přezkumného řízení (s odkazem na § 22 odst. 6 zákona o SPÚ). V tomto ohledu městský soud respektoval právní názor NSS vyjádřený v předchozím rozsudku. Námitky stěžovatelů týkající se aplikace § 22 odst. 8 zákona o SPÚ, namísto užití § 22 odst. 6, jsou proto nepřípustné podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[33] NSS v předchozím rozsudku také zcela jasně uvedl, že relevantním okamžikem pro zahájení běhu subjektivní dvouměsíční lhůty k provedení zkráceného přezkumného řízení je doručení rozhodnutí správnímu orgánu příslušnému k provedení přezkumného řízení nebo jeho právnímu předchůdci (viz body [29], [33] a [34] předchozího rozsudku NSS). Stěžovatelé přitom nezpochybňují, že by rozhodnutí PÚ 1112/12 nebylo dne 4. 1. 2013 doručeno Státnímu pozemkovému úřadu. Ve skutečnosti polemizují se závazným právním názorem NSS v předchozím rozsudku ohledně určení Státního pozemkového úřadu jako správnímu orgánu příslušnému k provedení přezkumného řízení od 1. 1. 2013. I tyto námitky jsou proto nepřípustné; NSS se k nim závazně vyjádřil a městský soud i tento právní názor respektoval (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 10. 6. 2008, čj. 2 Afs 26/2008-119).

[34] Nepřípustné jsou také námitky, že Státní pozemkový úřad musel mít ke shledání důvodů zahájení přezkumu správní spis. Žalovaný v této souvislosti upozornil, že Státní pozemkový úřad přípisem ze dne 19. 3. 2013 soudu Obvodnímu soudu pro Prahu 3 sdělil,

že vyžadovaný spis nemá k dispozici a že správní spis neměl k dispozici ani v době vyjádření Státního pozemkového úřadu k žalobě dne 24. 4. 2013. Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku nezpochybnil závěr městského soudu, že důvodem zahájení přezkumného řízení byla změna právního názoru v uvedených rozhodnutích. NSS v předchozím rozsudku naopak právě z těchto důvodů spojil již s okamžikem doručení rozhodnutí PÚ 1112/12 a PÚ 721/12 počátek běhu subjektivní lhůty k provedení přezkumného řízení. I tyto námitky jsou proto nepřípustné.

[35] Ohledně přípustnosti kasačních námitek ve vztahu k rozhodnutí PÚ 721/12 lze stěžovatelům přisvědčit, že NSS se dosud závazně nevyjádřil k postavení Pozemkového fondu ČR – v předchozím rozsudku uvedl pouze to, že závěry městského soudu ohledně postavení Pozemkového fondu ČR jsou nepřezkoumatelné, a že městský soud v dalším řízení posoudí, zda byl tento orgán příslušným k provedení přezkumného řízení anebo jeho právním předchůdcem. Tato skutečnost je přitom podstatná zejména pro určení počátku běhu subjektivní lhůty u rozhodnutí PÚ 721/12, neboť to bylo dne 27. 12. 2012 doručeno právě Pozemkovému fondu ČR. Kasační stížnosti stěžovatelů jsou proto v této části přípustné.

[36] Stěžovatelé zejména namítají, že Státní pozemkový úřad není právním nástupcem Pozemkového fondu ČR, a to ani ve vztahu k výkonu práv a povinností souvisejících s nakládáním, správou a hospodařením s majetkem státu, neboť tím je Česká republika. V kasačním řízení tedy zbývá posoudit, zda Pozemkový fond ČR byl předchůdcem Státního pozemkového úřadu (tj. orgánu příslušného k provedení přezkumného řízení), a pokud ano, zda a kdy mu bylo v souladu se závazným právním názorem NSS v předchozím rozsudku doručeno rozhodnutí PÚ 721/12.

[37] Rozhodnutí PÚ 721/12 bylo Pozemkovému fondu ČR doručeno dne 27. 12. 2012. Pozemkový fond ČR vystupoval v daném správním řízení jako účastník řízení, a nikoliv jako správní orgán (viz zákon č. 569/1991 Sb., o Pozemkovém fondu České republiky, § 9 odst. 8 zákona o půdě). Podle § 22 odst. 1 zákona o SPÚ však, s účinností od 1. 1. 2013 vstoupila Česká republika do všech práv a povinností Pozemkového fondu ČR, včetně práv a povinností ze správních nebo soudních řízení, jichž byl účastníkem. Podle § 22 odst. 1 zákona o SPÚ je k výkonu těchto práv a povinností příslušný Státní pozemkový úřad; do 31. 12. 2012 jím byl Pozemkový fond ČR. Z tohoto důvodu lze Pozemkový fond ČR považovat za právního předchůdce Státního pozemkového úřadu.

[38] S ohledem na shora uvedené je tedy zřejmé, že Státní pozemkový úřad byl nejen nástupcem Ústředního pozemkového úřadu (k tomu viz závěry NSS v předchozím rozsudku), ale také nástupcem Pozemkového fondu ČR, po kterém s účinností od 1. 1. 2013 nově vykonával všechna práva a povinnosti, včetně práv a povinností ze správních nebo soudních řízení. Městský soud správně poznamenal, že Státní pozemkový úřad *de facto* navázal na činnost Pozemkového fondu ČR, a tedy převzal (mimo jiné) i věc žalobkyně. Městský soud v tomto ohledu také správně uvedl (v souladu s dřívějším právním názorem NSS), že Státní pozemkový úřad byl od 1. 1. 2013 současně i orgánem příslušným k zahájení přezkumného řízení. Podle § 22 odst. 6 zákona o SPÚ závazky a pohledávky státu, jakož i práva a povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů (tj. včetně řízení podle zákona o půdě), které souvisejí s činností pozemkových úřadů a Ústředního pozemkového úřadu, plní a vykonává počínaje dnem nabytí účinnosti tohoto zákona Státní pozemkový úřad. Městský soud z těchto důvodů dospěl ke správnému závěru, že dnem 1. 1. 2013 začala Státnímu pozemkovému úřadu běžet lhůta

k zahájení zkráceného přezkumného řízení ve věci rozhodnutí PÚ 721/12. Předchůdcem Státního pozemkového úřadu (příslušnému k zahájení zkráceného přezkumného řízení od 1. 1. 2013) byl Pozemkový fond ČR, a tedy doručení Pozemkovému fondu ČR dne 27. 12. 2012, resp. přechod práv a povinností Pozemkového fondu ČR na Českou republiku – Státní pozemkový úřad dne 1. 1. 2013, bylo relevantní pro počátek běhu subjektivní dvouměsíční lhůty k vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení.

[39] Městský soud tímto vyhověl požadavkům NSS v předchozím rozsudku a postavením Pozemkového fondu ČR se dostatečně zabýval. Nezpochybnil přitom, že Pozemkový fond v době doručování rozhodnutí PÚ 721/12 nebyl správním orgánem tehdy příslušným k provedení zkráceného přezkumného řízení, ale účastníkem původního správního řízení. NSS k tomu dodává, že skutečnost, že Pozemkový fond ČR vystupoval ve správním řízení PÚ 721/12 a PÚ 1112/12 jako účastník, a nikoliv jako správní orgán, není relevantní. To ostatně plyne i z kontextu předchozího rozsudku, který v obdobném duchu dovodil příslušnost Státního pozemkového úřadu, kterému jakožto právnímu nástupci účastníka řízení (Pozemkového fondu ČR) bylo dne 4. 1. 2012 doručováno rozhodnutí PÚ 1112/12. NSS ani v tomto případě nepovažoval za podstatné, že rozhodnutí bylo doručeno tomuto orgánu jako účastníku řízení bez výslovného určení, že se jedná o nadřízený správní orgán. Podstatné naopak je, že toto rozhodnutí se nesporně dostalo do dispozice Státního pozemkového úřadu, který byl podle § 22 odst. 6 zákona o SPÚ orgánem příslušným k provedení přezkumného řízení. NSS v předchozím rozsudku výslovně uvedl, že relevantní je *doručení rozhodnutí správnímu orgánu příslušnému k provedení přezkumného řízení* anebo *jeho právnímu předchůdci*. V napadeném rozsudku se městský soud tímto závazným právním názorem řídil i při posouzení doručení rozhodnutí PÚ 721/12. Městský soud ve vztahu k rozhodnutí PÚ 721/12 provedl i potřebné dokazování ohledně jeho doručování, v daném případě Pozemkovému fondu ČR (předchůdci Státního pozemkového úřadu). Námitky stěžovatelů ohledně postavení Pozemkového fondu ČR tedy nejsou důvodné. K aplikaci shora uvedených ustanovení zákona o půdě a zákona o SPÚ městským soudem nemá NSS žádné výhrady a považuje ji za správnou.

[40] Ve vztahu k rozhodnutí PÚ 721/12 stěžovatelé dále uplatňují stejné argumenty jako v případě rozhodnutí PÚ 1112/12. Předmětem těchto námitek již není skutečnost, že Státnímu pozemkovému úřadu (resp. jeho předchůdci – Pozemkovému fondu ČR) nebyla rozhodnutí doručena (k tomu viz posouzení NSS v předchozích odstavcích). Stěžovatelé opět nesouhlasí s určením orgánu příslušnému k provedení přezkumného řízení a namítají, že rozhodnutí nebylo doručeno Ústřednímu pozemkovému úřadu, ani ústředí Státního pozemkového úřadu. K tomu NSS odkazuje na právní závěry uvedené v předchozím rozsudku a konstatuje, že námitky související s postavením Státního pozemkového úřadu jakožto správního orgánu příslušnému k provedení přezkumného řízení podle § 22 odst. 6 zákona o SPÚ jsou i ve vztahu k rozhodnutí PÚ 721/12, stejně jako námitky, že se městský soud nevypořádal s netypickou organizační strukturou Státního pozemkového úřadu, nepřípustné.

[41] Námitky stěžovatelů, že subjektivní lhůta k provedení přezkumného řízení ve věci PÚ 721/12 začala běžet až dne 21. 10. 2013, též nejsou relevantní. Skutečnost, že správní orgán neměl k dispozici správní spis nebo že se neseznámil se skutečnostmi a důkazy, které měly zakládat důvody pro zrušení rozhodnutí pozemkových úřadů, neobstojí. Nejvyšší správní soud se k relevanci doručení přezkoumávaných rozhodnutí správnímu orgánu

příslušnému k provedení přezkumného řízení anebo jeho právnímu předchůdci, vyjádřil v předchozím rozsudku – jeho závěry se přitom vztahovaly jak na rozhodnutí PÚ 1112/12, tak i na rozhodnutí PÚ 721/12 (viz bod [41] předchozího rozsudku NSS).

[42] NSS se již nezabýval námitkou týkající se provedení důkazů městským soudem nad rámec žalobních bodů. V tomto směru poukazovali stěžovatelé také na to, že nebyla provedena jako důkaz žádná listina, z níž by bylo patrné, že dne 7. 3. 2013 nahlížela do soudního spisu zaměstnankyně Státního pozemkového úřadu, a dále, že nebyl jako důkaz proveden dopis Ministerstva financí adresovaný Pozemkovému úřadu Praha ze dne 17. 8. 2012. K tomu NSS uvádí, že z napadeného rozsudku je skutečně zřejmé, že městský soud spojil svůj právní názor ohledně (nejzazšího) počátku běhu dvouměsíční subjektivní lhůty k provedení zkráceného přezkumného řízení s nahlížením pracovnice Státního pozemkového úřadu do soudního spisu ve věci PÚ 1112/12. Městský soud však tuto úvahu rozvedl pouze nad rámec odůvodnění ohledně uplynutí subjektivní dvouměsíční lhůty dne 4. 3. 2013 a 1. 3. 2013, které bylo hlavním důvodem zrušení rozhodnutí žalovaného. Část odůvodnění obsahující alternativní právní názor soudu ohledně uplynutí subjektivní lhůty dne 6. 5. 2013 nemá žádný vliv na výrok napadeného rozsudku. NSS s ohledem na shora provedené posouzení věci již nepovažuje za nutné zabývat se blíže námitkami stěžovatelů, které souvisejí se způsobem provádění důkazů ohledně nahlížení do spisu. S ohledem na shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu ohledně počátku běhu subjektivní lhůty k provedení zkráceného přezkumného řízení nemá případné pochybení městského soudu na zákonnost napadeného rozsudku, resp. výroku městského soudu o zrušení rozhodnutí žalovaného, žádný vliv.

[43] Osoba zúčastněná na řízení V) s podáním kasační stížnosti požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že soud rozhodl ve věci bez zbytečného odkladu po předložení věci a po vykonání nezbytných procesních úkonů v řízení, nerozhodoval již z důvodu nadbytečnosti o této žádosti.

VI. Závěr a náklady řízení

[44] Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že kasační námitky stěžovatelů jsou z velké části nepřípustné; námitky stěžovatelů týkající se postavení Pozemkového fondu ČR nejsou důvodné. S ohledem na shora uvedené proto Nejvyšší správní soud kasační stížnosti žalovaného, osoby zúčastněné na řízení II) a osoby zúčastněné na řízení V) zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.) [výrok I), II) a III)].

[45] Žalovaný ani osoby zúčastněné na řízení II) a V) (stěžovatelé) nebyli v řízení o kasačních stížnostech úspěšní, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla v řízení o kasační stížnosti plný úspěch, a proto NSS podle § 120 a § 60 odst. 1, věty první, s. ř. s. uložil stěžovatelům povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech ve výši 4 114 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [vyjádření ke kasačním stížnostem ze dne 7. 11. 2017 podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], z částky 300 Kč za režijní paušál (§ 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu), a z částky 714 Kč, která představuje 21 % DPH z částky 3 400 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

[46] S ohledem na povahu soudního řízení správního a typovou odlišnost procesního postavení jeho účastníků od obdoby v civilním řízení soudním nejsou stěžovatelé, tj. osoby zúčastněné na řízení II) a V) a žalovaný, povinni nahradit náklady žalobkyně společně

a nerozdílně, nýbrž poměrně – rovným dílem. Každý ze stěžovatelů je proto povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 1 371 Kč (po zaokrouhlení na celé koruny dolů), k rukám jejího zástupce, JUDr. Daniela Honzíka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Při rozhodování o nákladech řízení postupoval NSS tímto způsobem již v rozsudcích sp. zn. 6 As 8/2011-145, sp. zn. 2 As 339/2016-108 anebo sp. zn. 10 As 184/2015-188.

[47] Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jim soud uložil. V tomto řízení však osobám zúčastněným na řízení I), III) a IV) žádné povinnosti uloženy nebyly, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení.

[48] Nejvyšší správní soud dále vrací osobě zúčastněné na řízení V) jí zaplacené soudní poplatky ve výši 5 000 Kč za kasační stížnost a 1 000 Kč za žádost o přiznání odkladného účinku, tj. celkem 6 000 Kč. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016 čj. 10 Afs 186/2014-60, dospěl NSS k závěru, že *„[ú]častník řízení podávající ve své věci opakovaně kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu vydanému poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí ke kasační stížnosti téhož účastníka Nejvyšším správním soudem zrušeno, již není povinen soudní poplatek za tuto další kasační stížnost platit, pokud ve věci již jednou tento poplatek zaplatil (§ 6a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).“* (obdobně viz komentářová literatura Waltr, R. Zákon o soudních poplatcích. Komentář 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 21; Večeřa, J. Zákon o soudních poplatcích a předpisy související. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015, s. 35). Osoba zúčastněná na řízení V) tyto podmínky splňuje, neboť v kasačním řízení sp. zn. 10 As 271/2015 byla v pozici stěžovatele a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč zaplatila. Současně platí, že NSS předchozím rozsudkem zrušil druhý rozsudek městského soudu, neboť kasační stížnosti stěžovatelů [mimo jiné i kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení V)] byly důvodné. V nyní probíhajícím kasačním řízení, vedeném pod sp. zn. 10 As 319/2017, tedy s ohledem na závěry cit. usnesení nevznikla osobě zúčastněné na řízení poplatková povinnost ve smyslu zákona o soudních poplatcích. Osoba zúčastněná na řízení V) však částku 5 000 Kč i přesto uhradila a NSS jí tuto částku, z výše uvedených důvodů, vrací.

[49] Stejným výrokem rozhodl NSS také o vrácení soudního poplatku ve výši 1 000 Kč, který osoba zúčastněná na řízení V) uhradila v souvislosti s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O tomto návrhu NSS samostatně nerozhodoval, a proto osobě zúčastněné na řízení i tento soudní poplatek vrací (viz § 10 odst. 1, věta prvá, zákona o soudních poplatcích). Osoba zúčastněná na řízení V) byla zastoupena advokátem Mgr. Markem Řandou, LL.M., uvedené částky se proto vrací k rukám jejího zástupce, jemuž budou vyplaceny z účtu NSS v zákonné lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu